

Mediterrània assaonada

Musicants presenta el disc 'Adsabara' aquest 22 d'abril al CAT de Gràcia

Musicants, el nou projecte musical engegat per un dels fundadors d'**Al Tall**, **Manolo Miralles**, presenta aquest divendres 22 d'abril a Barcelona el seu primer disc, *Adsabara* (Picap, 2016). La cita és al Centre Artes i Tradicions de Barcelona (22 h). Parlem amb **Miralles** dels sons de la Mediterrània assaonada.

Manolo Miralles i els seus companys de Musicants

SONS: El disc *Adsabara* s'obre amb una versió del "Perquè vull" d'Ovidi Montllor. És una declaració d'intencions? MANOLO MIRALLES: Totalment. Fem aquesta música perquè volem, i també volem tenir un país lliure, amb gent alegre i confiada en el futur. **Ovidi** ho va explicar molt bé.

Musicalment, al disc hi ha una base tradicional però una integració de llenguatges diferents.

Hi ha una mica de tot. Em va fer gràcia que molts músics de diferents camps fessin una immersió musical en la tradició i veure què en sortia. Hem escoltat molts discos, fent aprenentatge sobre la marxa per veure què podíem tocar i que no... Ha estat un esforç, perquè ells no havien treballat específicament amb la música tradicional. A poc a poc el grup ha anat caminant en una direcció concreta, formant un repertori entre les propostes inicials i les aportacions dels músics. La idea és formar un grup de música pròpia, però també de versions, amb un horitzó ampli però que conservi sempre un aire mediterrani i proper. Una de les peces de les quals estic més content, per exemple, és "Sa ximbombeta", on el paper de la ximbomba mallorquina el fan el xel-lo i el violí, introduint un paper harmònic.

Hi ha alguns elements de Musicants que també han estat característics d'Al Tall. Per exemple la sàtira i la crònica social que apareixen a "Pregària a Sant Antoni". Crec que la sàtira i la crítica són necessàries. És absurd pensar que la música folk o tradicional no pot tocar temes polítics o socials. Tota la vida els joglars i els cantaires han fet cançons de protesta, des de l'edat mitjana. Igual que han cantat a l'amor, han fet crítica social.

Sobre l'amor, has recuperat "La jove negra", l'adaptació gnaua que va fer amb Al Tall d'un text del poeta andalusí d'Alzira Ibn Khafaja. Sóc partidari de mantenir les bones troballes i, si cal, fer-les evolucionar. Trobe que **Al Tall** té un fons de cançons prou valuós, més enllà de les dues o tres peces més emblemàtiques. S'ha de poder versionar **Al Tall**, igual que s'ha de poder versionar, per exemple, la **Nuova Compagnia di Canto Popolare**.

Amb Al Tall us va preocupar d'encaixar la música popular valenciana en el context mediterrani, i aquest disc de Musicants segueix aquesta mateixa línia. Musicalment, al Mediterrani tenim moltes coses comunes. Igual que l'oli d'oliva es comú i característic, passa el mateix amb les músiques. Hi ha elements diferenciadors entre els territoris del Mediterrani, però també hi ha elements comuns que es poden aprofitar.

En directe feu el repertori del disc? Sí, més alguna altra cançó i també una roda d'improvisació sobre base modal, per evocar tot aquest món sonor mediterrani. El que m'agrada és que la música tradicional sigui el centre i que les altres músiques siguin influències. D'alguna manera, així ha funcionat sempre la música tradicional: l'interpret es fa seus ritmes i elements estranys i els transforma d'acord amb la seva manera de fer. A la música tradicional no es copia, sinó que es digereix.

